

Arrest

**nr. 108 454 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 4 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 30 december 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt met de heer S.W.

1.2. Op 26 mei 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.3. De verzoeker wordt in het bezit gesteld van een F-kaart die geldig is van 23 november 2011 tot 23 november 2016.

1.4. Op 4 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 6 maart 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Meneer verkreeg het recht op verblijf in functie van de partner W., S. (...). De partner kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art.40 van de wet van 15/12/1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art.40§4 van de wet van 15/12/1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art.42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art.42quater §1,1° van de wet van 15/12/1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de partner, M., D.R., aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie die hij vervoegd heeft.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of, zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42quater §1, 3° lid (wet 15.12.1980).”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het materiële en formele motiveringsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

De middelen worden als volgt toegelicht:

“B.1. Eerste middel: Schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. het materiele en formele motiveringsbeginsel.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

De bestreden beslissing steunt op volgende wetsbepaling:

Art. 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980 welke luidt als volgt:

“ § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; ”

Verzoeker weerlegt deze argumentatie als volgt:

De materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

De formele motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen betekent dat deze redenen veruitwendigd moeten worden door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen.

Ter volledigheidshalve wordt nog verwezen naar de bijzondere artikelen waarin de motiveringsplicht voorkomt, met name art. 4 Vw, art. 8 Vw en 23 Vw.

De uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 bepaalt nog dat elke beslissing van een administratieve overheid de feitelijke gegevens dient te vermelden die de beslissing schragen, en wel in de beslissing zelf.

Het Hof van Cassatie heeft op 16 maart 2000 (7. Vreemd. 2001) uitgesproken dat de overheid ambtshalve dient na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met een aantal rechtsnormen van openbare orde, zoals bijvoorbeeld het recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM, of artikel 3 EVRM.

Dat de beslissing niet voldoet aan het motiveringsbeginsel, blijkt eveneens uit de niet- vermelding van hetgeen in laatste lid van art. 42ter §1, van de wet van 15.12.1980 is bepaald, met name:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Nergens uit de beslissing blijkt dat de DVZ rekening heeft gehouden met de bovenvermelde elementen. Het verblijf van verzoeker in België, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld, kan geenszins als van korte duur beschouwd worden.

Indien een onderzoek of minstens een navraag werd gedaan, zou blijken dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België zich volledig geïntegreerd had aan de maatschappij.

Het enige waarmee verweerster rekening hield in de bestreden beslissing is de korte duur van het verblijf van verzoeker in België, welke volgens haar dan ook het redelijk stelt dat hij zonder problemen in staat moet zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet.

Een terugkeer naar een land waar de partner verblijft, is niet mogelijk gezien de wettelijke samenwoning is beëindigd dd. 07/03/2013. Een terugkeer naar eigen land, is ook niet mogelijk gezien verzoeker alle banden met zijn eigen land verbroken heeft sinds zijn vertrek. Hij heeft bovendien al zijn economische, financiële en persoonlijke belangen in België heeft gevestigd gedurende zijn verblijf in België.

Verzoeker brengt als bewijs ervan zijn loonbrieven uit welke blijkt dat hij gedurende zijn volledige verblijf in België altijd gewerkt heeft (stukken 6 en 7).

Verzoeker betaalde bijgevolg ook belastingen zoals alle burgers van het Rijk, en viel hierdoor nooit ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Hij riskeert in de toekomst ook nooit ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk gezien hij werkaanbiedingen blijft krijgen. Hiervan brengt verzoeker eveneens bewijzen zoals de uitnodiging van De Lijn om als buschauffeur aan de slag te gaan (stuk 8) evenals een uitnodiging van VDAB om als vrachtwagenchauffeur aan slag te gaan (stuk 9). Het is vanzelfspreken dat verzoeker hierdoor zelfs een meerwaarde zal gaan betekenen aan de maatschappij.

Verzoeker spreekt bovendien zeer goed Nederlands wat zijn sociale en culturele integratie enorm heeft vergemakkelijkt.

Zijn nieuwe huisgenoot is eveneens van Nederlandse nationaliteit, met wie hij ook zeer goed omgaat (stuk 10).

Het is dan absoluut niet redelijk om te stellen dat verzoeker moet vertrekken uit België zonder rekening te houden met bovenvermelde elementen.

De verweerster komt aldus te kort om haar motiveringsplicht te vervullen door de niet- vermelding van het laatste lid van art. 42quater, §1 en de daarin vermelde elementen niet te onderzoeken.

Bijgevolg is de beslissing van de verweerster inhoudelijk of materieel niet deugdelijk gemotiveerd gezien een wetsbepaling onvolledig wordt toegepast.

De schending is bovendien ernstig te noemen gezien een inbreuk wordt gepleegd op de privé-rechten van verzoeker.

Het middel is gegrond.

B.2. Tweede middel: schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat een wetsbepaling onvolledig werd toegepast op verzoeker, schendt verweerster op onbetwistbare wijze het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel behelst dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand te kunnen inschatten.

Verweerster laat ten onrechte na om de in laatste lid van art. 42quater, §1 vermelde elementen van verzoeker te onderzoeken vooraleer te bestreden beslissing te nemen.

De korte duur van verzoeker betekent nog niet dat hij naar zijn eigen land kan terugkeren gezien hij gedurende zijn verblijf zijn financiële en economische belangen in België gevestigd heeft en aldus alle banden met zijn eigen land verbroken heeft. Wij spreken hierbij van een periode van ongeveer 3 jaar welke op voldoende wijze aantoont dat verzoeker zich voldoende gevestigd heeft in België om een mooi toekomst uit te bouwen zonder ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en zelfs een meerwaarde te bieden aan de maatschappij door voor openbare diensten zoals De Lijn te gaan werken.

Door voormelde overwegingen niet te maken in haar beslissing, miskent de verweerster op ernstige wijze de beginselen van het behoorlijk bestuur, zijnde het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dienaangaande wordt beslist zonder rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong maar wel enkel rekening gehouden met de korte duur van zijn verblijf en de intrekking van het verblijfstitel van zijn ex-partner.

Aldus is het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden in die zin dat verweerster de wetbepaling waarop de beslissing is gegrond, onvolledig en onjuist toe te passen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden in die zin dat verweerster onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de persoonlijke, economische en financiële toestand van verzoeker en geen bijkomende uitleg heeft geëist.

Het middel is derhalve gegrond.

B.3. Derde middel: schending van art. 8 EVRM

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoeker op ernstige wijze schaadt en dit met miskenning van de beginselen van het behoorlijk bestuur.

Aangezien de bestreden beslissing in casu een voortgezet verblijf van verzoeker weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven als het familie- en gezinsleven van verzoeker komen in het gedrang met de bestreden beslissing.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door de verweerster. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker.

De bedoeling van verweerster ligt in het feit de verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar zijn economische en financiële belangencentrum evenals zijn huisvesting gevestigd is.

Het middel is derhalve gegrond."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat een einde gesteld werd aan het verblijfsrecht van de partner van verzoeker, de heer S.W.. Dit wordt door de verzoeker niet betwist noch weerlegd.

Gelet op het feit dat de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend als partner van een burger van de Unie in een duurzame relatie, steunde zijn verblijfsrecht dan ook op het verblijfsrecht van zijn partner S.W.. Daar het verblijfsrecht van partner S.W. werd beëindigd, wordt in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 1° van de Vreemdelingenwet ook het afgeleid verblijfsrecht van de verzoeker beëindigd.

3.5. Artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoeker voert echter aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde met de in artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen rekening gehouden heeft. De verzoeker stelt dat zijn verblijf, in tegenstelling tot wat de gemachtigde in de bestreden beslissing beweert, reeds ongeveer drie jaar duurt en dus niet als van korte duur kan beschouwd worden.

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing: *“Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of, zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42^{quater} §1, 3^e lid (wet 15.12.1980).”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden heeft met de verblijfsduur van de verzoeker, maar geoordeeld heeft dat deze niet lang genoeg is om een beëindiging van het verblijfsrecht tegen te houden.

3.6. Verzoeker betoogt vervolgens dat de gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met de korte duur van zijn verblijf en niet met andere elementen. De Raad stelt vast dat het merendeel van de elementen waarnaar verzoeker verwijst, dateren van na de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815;

RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

3.7. Verzoeker stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst van zijn partner niet mogelijk is omdat de samenwoning is beëindigd op 7 maart 2013. Hij verwijst naar een eenzijdige verklaring van beëindiging van wettelijk samenwoning van 7 maart 2013, dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd. De Raad merkt op dat dit gegeven dateert van na de bestreden beslissing van 4 juli 2012, zodat van de gemachtigde geenszins verwacht kan worden dat hij kennis had van dit gegeven op het moment van de bestreden beslissing. De breuk had pas plaats acht maanden na de bestreden beslissing. De gemachtigde kon er redelijkerwijze van uitgaan dat de relatie tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner op het moment van de bestreden beslissing nog intact was. Het komt de Raad dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk over wanneer de gemachtigde motiveert dat *“het redelijk [is] te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn (...) zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet (...)”*.

3.8. Volgens verzoeker zijn alle banden met zijn eigen land verbroken, en heeft hij al zijn economische, financiële en persoonlijke belangen in België gevestigd. Tevens zou hij gedurende zijn volledige verblijf in België gewerkt hebben en niet riskeren ten laste van het sociale bijstandstelsel te vallen, gezien hij werkaanbiedingen blijft krijgen. Verzoeker wijst er verder op dat hij zeer goed Nederlands spreekt en een nieuwe huisgenoot heeft van Nederlandse nationaliteit.

Ter ondersteuning voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een aantal loonbrieven. De Raad stelt vast dat deze loonbrieven duiden op een tewerkstelling die pas vanaf 16 juli 2012 werd opgenomen. Deze tewerkstelling dateert dus van na de bestreden beslissing van 4 juli 2012, zodat verzoeker met deze stukken niet aantoont dat hij voor de bestreden beslissing van 4 juli 2012 economisch actief was in België.

Verzoeker beweert voorts dat hij nooit ten laste viel van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit wordt evenwel tegengesproken door het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker voor de bestreden beslissing een aantal maanden genoot van OCMW-steun als alleenstaande.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zich tegenspreekt daar hij een stuk voegt waaruit blijkt dat hij op 18 februari 2013 de voorzitter van het Bureau voor Rechtsbijstand van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt om rechtsbijstand verzoekt in het kader van een andere procedure, wegens zijn beperkte inkomsten. Daarenboven en ten overvloede stelt de Raad vast dat ook in onderhavige procedure aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegekend werd.

De werkaanbiedingen waar verzoeker naar verwijst, en die bij het verzoekschrift worden gevoegd, blijken loutere uitnodigingen voor selectieproeven of een informatievergadering te zijn en dateren eveneens van na de bestreden beslissing van 4 juli 2012.

3.9. Waar verzoeker tot slot verwijst naar zijn kennis van het Nederlands, merkt de Raad op dat deze gelet op Surinaamse afkomst van verzoeker niet kan beschouwd worden als een teken van sociale en culturele integratie, en dat deze integratie ook op geen enkele andere wijze wordt aangetoond.

Verzoeker meldt ook nog dat hij een nieuwe huisgenoot heeft van Nederlandse nationaliteit en verwijst naar een attest van gezinssamenstelling van 7 maart 2013, dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd, doch dit betreft een gegeven dat niet dienstig kan worden aangebracht aangezien het dateert van na de bestreden beslissing.

Tenslotte betoogt verzoeker dat een terugkeer naar zijn eigen land niet mogelijk gezien hij alle banden met zijn eigen land heeft verbroken sinds zijn vertrek. De Raad stelt vast dat verzoeker ten deze niet het minste begin van bewijs aanbrengt, zodat het een ongestaafde bewering betreft die geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

3.10. Aldus toont verzoeker met zijn betoog niet aan met welke elementen of belangen de gemachtigde onterecht geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont aldus niet dienstig aan dat op het moment van de bestreden beslissing zijn economische, financiële en persoonlijke belangen in België gevestigd waren.

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, of heeft gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoeker toont ook niet dat gemachtigde *in casu* op kennelijke onredelijke wijze heeft gehandeld.

Nu niet wordt aangetoond dat op het moment van de bestreden beslissing verzoekers economische, financiële en persoonlijke belangen in België gevestigd waren, toont verzoeker ook niet aan dat de gemachtigde heeft gehandeld met miskenning van enige legitieme en rechtmatige verwachtingen aangaande de toepassing van het recht.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel wordt aangetoond.

3.11. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.12. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

3.13. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip *‘privéleven’* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.14. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoekster. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is aldus niet absoluut.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat

om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

3.15. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. *In casu*, kan de gemachtigde echter niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan hij niet op de hoogte was op het ogenblik dat hij de beslissing trof.

3.16. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.17. Wat betreft het bestaan van een privéleven en gezinsleven

In zoverre verzoeker refereert naar een gezinsleven met zijn nieuwe Nederlandse huisgenoot, dient de Raad vast te stellen dat dit gezinsleven pas is ontstaan nadat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde er redelijkerwijze vanuit kon gaan dat het de relatie tussen verzoeker en zijn ex-partner, op basis van wiens verblijfsrecht zijn eigen verblijfsrecht werd afgeleid, nog intact was op het moment van de bestreden beslissing. Verzoeker kan aldus niet dienstig betogen dat de gemachtigde door geen rekening te houden met een gezinsleven dat dateert van na de bestreden beslissing, artikel 8 EVRM heeft geschonden. Daarenboven wijst de Raad er op dat het verzoeker vrij staat, mits aan alle voorwaarden voldaan, om een aanvraag in te dienen om verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in het kader van zijn nieuwe relatie met een Nederlandse burger.

Voor zover verzoeker refereert naar een privéleven in België, blijkt uit het voorgaande dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die het privéleven uitmaken van elke persoon, op het moment van de bestreden beslissing in België diende te worden gesitueerd.

3.18. Niettemin, daargelaten de vraag of het bestaan van een privéleven in België op het moment van de bestreden beslissing voldoende wordt aangetoond, wijst de Raad er op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker betoogt dat de in artikel 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig zijn noch worden aangetoond door de gemachtigde.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is gebaseerd op de vreemdelingenwet, wat door verzoeker niet wordt betwist.

De inmenging is dus bij wet voorzien. Deze verblijfsreglementering heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na.

In zoverre verzoeker betoogt dat dit legitiem doel niet wordt aangetoond door de gemachtigde, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet

“*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

3.19. De volgende vraag die rijst is of de inmenging in het privéleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

3.20. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het gegeven dat verzoekers toenmalige partner W.S. niet meer geniet van een verblijfsrecht en dat bijgevolg overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, 1° van de vreemdelingenwet verzoekers afgeleid verblijfsrecht eveneens wordt beëindigd.

Het spreekt voor zich dat het beëindigen van een afgeleid verblijfsrecht vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. (zie in deze zin EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 65; EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, *Haydarie v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 september 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland*, par. 50.) Het onbeperkt behouden van een verblijfsrecht in hoofde van vreemdelingen die dit verblijfsrecht enkel en alleen in functie van een vervoegde partner hebben bekomen, maar waarvan de partner ondertussen zelf zijn verblijfsrecht heeft verloren, zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. De bestreden beslissing komt aldus tegemoet aan een dwingende sociale behoefte.

3.21. Vervolgens moet worden nagegaan of de gemachtigde een proportionele beslissing treft, met name of een billijke belangenafweging werd gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: “*Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of, zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42quatter §1, 3° lid (wet 15.12.1980).*”

De Raad benadrukt dat de gemachtigde op basis van artikel 42*quater*, § 1, laatste lid vreemdelingenwet gehouden is rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokken vreemdelingen in België, dienst leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Dit zijn criteria die eveneens in de rechtspraak van het EHRM m.b.t. toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif v. Zwitserland*, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58).

De gemachtigde dient aldus rekening te houden met de gegevens waarover hij hieromtrent beschikt.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden heeft met de verblijfsduur van de verzoeker, maar geoordeeld heeft dat deze niet lang genoeg is om een beëindiging van het verblijfsrecht tegen te houden. Het komt de Raad niet voor dat de gemachtigde op een kennelijke onredelijke wijze handelt wanneer de verblijfsduur van verzoeker, gezien de korte duur ervan, niet als een doorslaggevend element weerhoudt in de voornoemde belangenafweging.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat verzoeker niet het minste bewijs aanbrengt van zijn bewering dat hij alle banden met zijn eigen land heeft verbroken sinds zijn vertrek, noch aantoont dat de gemachtigde hiervan op de hoogte moest geweest zijn.

Tenslotte blijkt uit voorgaande dat verzoeker geenszins dienstig aantoont dat op het moment van de bestreden beslissing zijn economische, financiële en persoonlijke belangen in België gevestigd waren.

Ook in de uiteenzetting van dit derde middel, laat verzoeker met de enkele verwijzing naar een “*privéleven*” na om de aard en omvang, kortom het bestaan, van zulk privéleven aan te tonen.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat er een disproportionele belangenafweging heeft plaats gehad.

Tevens maakt verzoeker geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven in het herkomstland van verzoeker of elders verhinderen. (In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat de gemachtigde nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving. Verzoeker toont aldus niet concreet aan in welke mate zijn privé- en/of gezinsleven verbroken wordt door de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoeker voert geen middelen aan die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES